

Pa je za nami ta Srbija. Že takoj na začetku moram zapisati, da je bilo »ludo i nezaboravno«. In kje vse smo bili v teh 10 dneh? Začeli smo z Vojvodino in se ustavili v zanimivi vasi Gudurici, kjer smo srečali preproste in gostoljubne ljudi, pa čeprav jim življenje ni najbolj naklonjeno. Naš naslednji postanek je bil v Majdanpeku, a še pred tem smo se skupaj z avtobusom, s »skelo« popeljali preko Donave – zanimivo doživetje. V Majdanpeku smo si ogledali eno najlepših jam v Srbiji, Rajkovo pečino. Tretji dan smo imeli spet rodeo po cestah, se ustavili v vasi Rogljevo v Timoški pokrajini, v bližini romunske in bolgarske meje in imeli degustacijo 4 vrst vina ter se okrepčali še z lepo pripravljenim narezkom. Sledil je dan, katerega smo se že zelo veselili, to je bil dan, ko smo se povzpeli na najvišji vrh Srbije, na 2169 m visoki Midžor. Res lepi trenutki, čudovita pot, okrašena z veliko cvetja – resnično lepa pokrajina, da si imel občutek, kot da se sprehajaš po nekakšnem alpskem cvetličnem vrtu. Sledil je premik do Kruševca in naprej do Župe, kjer smo si ogledali lepo urejen muzej vinogradništva. V nadaljevanju dneva, spet rodeo po cestah, do etno vasi Latkovac, kjer smo ponovno bili deležni super prigrizka, podkrepljenega z lokalnimi vini. Dodobra zadovoljeni smo se odpeljali do NP Kopaonik in se povzpeli na najvišji vrh, na Pančičev vrh 2017 m visoko. Sledila je pot z avtobusom na Golijo, pot, ki v človeku vzbudi kar nekaj fantazije. To je bilo več kot rodeo. Gre pa nekako takole, asfalt – slab asfalt – kratek odsek makadama – spet lep asfalt – pa del super slabe makadamske ceste – spet asfalt – pa 4 km zelo slabega makadama – itd. To enostavno moraš doživet, cesta, da te kap. Šesti dan cesto za kratek čas zamenjamo s panoramsko vožnjo po akumulacijskem jezeru Uvac. Vmes se povzpemo še na dva »vidikovca« in si ogledamo čudovite meandre, ki jih ustvarja reka Uvac. Še malo vožnje z avtobusom in že smo se znašli v Mokri gori, pod čudom Emira Kusturice, to je etno vas Drven grad, naselje, ki ti vzame dih. Ker je v Mokri gori še ena znamenitost – »Čiro« in Šarganska osmica, smo se seveda s tem vlakom zapeljali po tej trasi in skozi okna opazovali čudovito naravo tega dela Srbije. Ker se je čas, za to popotovanje po Srbiji, počasi bližal h koncu, smo se predstavili še v Čačak, kjer smo prenočili zadnji dve noči. Preden smo si ogledali še zadnji vrhunec, to je »54 sabor trubača« v Guči, smo se povzpeli še na vrh Gradina 931 m in si ogledali kraško jamo, katere vhod velja za največjega tovrstnega na Balkanu – višina 50 m, širina 12 m. Potem pa Guča – finalni nastopi 18 najboljših trubaških skupin Srbije – okrog 120 000 ljudi – vsepovsod trube – enostavno rečeno »luda kuča«. To je čas, ko enostavno vse zastane, to je nekaj, kar človek enostavno mora enkrat doživet – pridi i vidi, res »nezaboravno«. Po kratki noči, pa smo se počasi spet vračali v našo realnost, se vmes ustavili v Valjevu in si ogledali zanimiv muzej »Muzej tretje dimenzije. To je bilo to, sicer povzeto zelo na kratko, a mislim, da se da razbrati, da smo se imeli zelo lepo, predvsem pa uživali v preprostosti ljudi, ki smo jih srečevali.

Igor